మనిషిలోని మహేశ్వరుడు

గోపరాజు వేంకట ఆదిత్య

మనిషిలోని మహేశ్వరుడు

రచయిత: గోపరాజు వేంకట ఆదిత్య

ప్రచురణకర్తలు: శ్రీ గాయత్రి పబ్లిషర్స్

ముందుమాట

ఈ అనంతమైన సృష్టిలో మానవ శరీరానికి ఉండే ప్రతి అనుభూతి, ప్రతి భావం ఆ పరమేశ్వరుడి ప్రసాదమే. మనం నవ్వినా, ఏడ్చినా, ప్రేమించినా.. వాటన్నింటికీ మూలం ఆ విశ్వాన్ని పాలించే పరమాత్ముడే. సాధారణంగా మనం 'కోపం', 'స్వార్థం', 'లోభం' వంటి లక్షణాలను ప్రతికూలమైనవిగా భావిస్తాం. కానీ, ఈ గ్రంథం ఆ భావాల వెనుక ఉన్న దైవ రహస్యాలను మనకు పరిచయం చేస్తుంది. మనలోని ప్రతి ఆవేశం ఒక శక్తి. ఆ శక్తి మనల్ని పతనం చేసే మంట కాకుండా, మన విజయానికి వెలుగునిచ్చే ఇంధనంగా ఎలా మారాలో ఈ కథలు మనకు దిశానిర్దేశం చేస్తాయి. ఈ పుస్తకం చదివిన తర్వాత, మీలోని ప్రతి ఆలోచనను దైవ స్వరూపంగా చూసే కొత్త దృక్పథం మీకు కలుగుతుందని ఆశిస్తున్నాను.

- గోపరాజు వేంకట ఆదిత్య

స్వార్థేశ్వరుడు

అందరినీ సాకే అద్భుతమైన దేవుడు

మనందరిలో 'స్వార్థం' అనే ఒక చిన్న ఆలోచన ఉంటుంది. "ఈ ఆటబొమ్మ నాది", "నేను అందరికంటే బాగా చదవాలి", "నేను పెద్దయ్యాక బాగా ధనం సంపాదించాలి" అని మనం మన గురించి మనం అనుకుంటాం కదా? ఇలా మన గురించి మనం ఆలోచించుకోవడాన్ని ఆ భగవంతుడే మనకు ఇచ్చాడు. అందుకే ఆయన్ని మనం **"స్వార్థేశ్వరుడు"** అని పిలుచుకోవచ్చు. ఈ స్వార్థం అనేది ఒక బండికి ఉండే చక్రం వంటిది. చక్రం ఉంటేనే బండి ముందుకు వెళ్తుంది, అలాగే మనిషి కష్టపడి పని చేయాలన్నా, ఏదైనా సాధించాలన్నా అతనిలో "నేను బాగుండాలి" అనే కోరిక ఉండాలి. ఉదాహరణకు, ఒక ఊరిలో ఒకాయన తన లాభం కోసం, అంటే తాను బాగా సంపాదించాలని ఒక పెద్ద భోజనశాల పెట్టాడు. ఆయన తన కోసమే ఆ పనులు చేసినా, అక్కడ వంట చేసేవారికి, వడ్డించే వారికి, కూరగాయలు తెచ్చేవారికి... ఇలా వందల మందికి పని దొరికింది. ఆ వందల మంది ఇళ్లలో పిల్లలు హాయిగా అన్నం తింటారు. అంటే, ఆ మనిషి తన కోసమే కష్టపడ్డాడు, కానీ తెలియకుండానే ఎంతోమంది ఆకలి తీర్చాడు. ఇది ఆ స్వార్థేశ్వరుడి గొప్ప సంకల్పం!

స్వార్థేశ్వరుడు చాలా వింతైన దేవుడు. సాధారణంగా ఎవరైనా తప్పు చేస్తే దేవుడు వెంటనే శిక్షిస్తాడు అంటారు కదా? కానీ స్వార్థేశ్వరుడు అలా చేయడు. ఒకవేళ పైన చెప్పుకున్న భోజనశాల యజమాని కొంచెం కోపిష్టి అయినా, లేదా పిసినారి అయినా సరే... దేవుడు అతనికి లాభాలు వచ్చేలా దీవిస్తూనే ఉంటాడు. ఎందుకు తెలుసా? ఆ మనిషి ఒక్కడిని శిక్షిస్తే, అతని మీద ఆధారపడి బ్రతుకుతున్న ఆ వందల మంది పనివారు ఆకలితో అలమటిస్తారు. ఆ అమాయకపు జీవుల కడుపు నిండటం కోసం, దేవుడు ఆ వ్యక్తికి తన అనుగ్రహాన్ని ఆపడు. ఇదే ఆయనకున్న విశాల హృదయం. తన సృష్టిలో ఏ ఒక్క ప్రాణి ఆకలితో ఉండకూడదని ఆయన ఇలా చేస్తూ ఉంటారు.

కానీ ఇక్కడ ఒక చిన్న ప్రమాదం ఉంది. స్వార్థం అనేది ఒక పదునైన కత్తి లాంటిది. కత్తితో పండ్లు కోసుకుని తింటే మనకు బలం వస్తుంది, అది మంచి స్వార్థం. కానీ అదే కత్తిని ఇతరులను ఏడిపించడానికి వాడితే, అది మన చేతికే గాయం చేస్తుంది. ఎవరైనా "అంతా నాకే కావాలి, పక్కవాడు నాశనమైపోయినా పర్లేదు" అని అతి స్వార్థంతో ఉంటే, వాళ్లు తమ వేళ్లను తామే కోసుకుంటున్నారని అర్థం. అంటే, ఊరిలో అందరూ వాళ్లను అసహ్యించుకుంటారు. ఆపద వస్తే ఎవరూ పలకరించరు. ఆ మనిషికి చేతి నిండా ధనం ఉన్నా, మనసు నిండా భయం ఉంటుంది. సంపద మత్తులో

ఉన్నప్పుడు ఈ విషయం అతనికి తెలియదు, కానీ ఏదో ఒకరోజు ఆ బాధను అతను అనుభవించక తప్పదు.

మనం గుడిలో దేవుడికి పాలు, పెరుగు, తేనెతో అభిషేకం చేస్తాం కదా? కొందరు "అవన్నీ వృధా అవుతున్నాయి" అంటారు. కానీ స్వార్థేశ్వరుడి కళ్లతో చూస్తే అది వృధా కాదు. ఆ పాలు, పండ్లు అభిషేకం తర్వాత కాలువ ద్వారా బయటకు వెళ్ళినప్పుడు, అక్కడ వేల సంఖ్యలో ఉండే చీమలు, చిన్న చిన్న పురుగులు, ఈగలు వాటిని తింటాయి. అది వాటికి ఒక పెద్ద పండగ భోజనం అన్నమాట! ఆ నీరు నేలలోకి వెళ్ళినప్పుడు అక్కడ ఉన్న చెట్లకు బలాన్ని ఇస్తుంది. మనం మన పుణ్యం కోసం చేసినా, దేవుడు దానిని ప్రకృతిలోని ఇతర జీవులకు ఆహారంగా మారుస్తాడు. ఏదీ వృధా పోనివ్వడు! ఇది ఆ దేవుడి అత్యున్నతమైన ఆలోచన.

ముగింపుగా చెప్పాలంటే, మనం బాగుండాలి అనుకోవడంలో తప్పు లేదు, కానీ మన వల్ల ఇంకో నలుగురు బాగుపడాలి. ఒక చిన్న పిల్లాడు తను తెచ్చుకున్న మిఠాయిని పదిమందితో పంచుకుంటే ఎంత ఆనందంగా ఉంటుందో, ఒక మనిషి తన స్వార్థంతో సాధించిన విజయం పదిమందికి ఉపయోగపడితే ఆ దేవుడు అంతకంటే ఎక్కువ ఆనందిస్తాడు. మన ఎదుగుదల పదిమందికి ఆకలి తీర్చే చెట్టులా ఉండాలి గానీ, ఎవరినీ బాధపెట్టే అగ్నిలా ఉండకూడదు. అప్పుడే మనం ఆ స్వార్థేశ్వరుడికి నిజమైన భక్తులం అవుతాము.

కపటేశ్వరుడు

అబద్ధాల వెనుక ఉన్న దైవ రహస్యం

ఈ అనంతమైన విశ్వమంతా ఆ పరమేశ్వరుడు ఆడే ఒక మహా నాటకం. ఈ నాటకంలో మనం పలికే సత్యం ఎంత పవిత్రమో, ఒక్కోసారి మనం వినే లేదా చెప్పే అబద్ధం కూడా ఆ దేవుడు రాసిన కథలో ఒక భాగమే. ఈ ప్రపంచంలో అబద్ధాలను కనిపెట్టి, వాటిని క్రమబద్ధీకరించే విలక్షణమైన దేవుడే **"కపటేశ్వరుడు"**. లోకంలో అందరూ ఒకేసారి నిజాలే మాట్లాడితే సామాజిక మర్యాదలు దెబ్బతింటాయి, అలాగని అందరూ అబద్ధాలే చెబితే నమ్మకం అనే పునాదే కదిలిపోతుంది. అందుకే, ఎవరి నోట ఎప్పుడు ఏ మాట రావాలో ఈ కపటేశ్వరుడే నిర్ణయిస్తాడు.

మనుషులు ఎప్పుడూ కావాలని తప్పులు చేయరు. కొన్నిసార్లు మన నియంత్రణలో లేని పరిస్థితులు ఎదురైనప్పుడు, ప్రాణాన్ని కాపాడుకోవడానికో లేదా ఒక విపత్తు నుండి బయటపడటానికో తెలియక అబద్ధం చెప్పాల్సి వస్తుంది. అది వారి నైజం కాకపోయినా, ఆ క్షణంలో తప్పనిసరి అవుతుంది. అలాంటి వారు అబద్ధం చెప్పిన తర్వాత మనస్ఫూర్తిగా "కపటేశ్వరా! నా పరిస్థితి వల్ల అబద్ధం చెప్పాను, నన్ను మన్నించు" అని వేడుకుంటే, ఆ దేవుడు వారిని కరుణిస్తాడు. ఆ అబద్ధం వల్ల వారికి ఎలాంటి కీడు

జరగకుండా, ఆ తప్పును సరిదిద్దుకుని గౌరవంగా బతికే మరో అవకాశాన్ని ఆయన ప్రసాదిస్తాడు.

అయితే, కపటేశ్వరుడు కేవలం క్షమించే దేవుడు మాత్రమే కాదు, ఆయన శిక్షించే దేవుడు కూడా. ఎవరైతే అబద్ధాన్ని ఒక ఆయుధంగా మార్చుకుని, ఎదుటివారిని మోసం చేస్తూ దాన్నే తమ జీవనశైలిగా మార్చుకుంటారో, వారిపై ఆయన కన్ను పడుతుంది. ఆయన దగ్గర ఒక **"కంటికి కనపడని మాయా కొరడా"** ఉంటుంది. అబద్ధాలతో లోకాన్ని నమ్మించి సుఖపడుతున్నామని గర్వపడేవారి వీపు మీద ఆ కొరడాతో దెబ్బలు పడతాయి. ఆ దెబ్బలు మనకు కనపడవు కానీ, వారి జీవితంలో అశాంతి పెరుగుతుంది, చేసే పనులన్నీ చెడిపోతాయి. చివరికి వారు నిజం చెప్పినా లోకం నమ్మని పరిస్థితిని ఆ దేవుడు కల్పిస్తాడు.

రామన్న చాలా సామాన్యమైన మనిషి. ఒకరోజు అడవిలో గొడ్డలితో కట్టెలు కొడుతుండగా, పొరపాటున ఊరి పెద్దల ఆవుకు దెబ్బ తగిలింది. భయంతో వణికిపోయిన రామన్న, పెద్దాయన అడిగితే.. "లేదు బాబు, నేను చూడనే లేదు" అని అబద్ధం చెప్పాడు. ఆ రాత్రి రామన్నకు తిండి హితవు కాలేదు. వాడు వెంటనే కపటేశ్వరుడిని తలచుకుని, "స్వామీ! భయంతో తప్పు చేశాను, నా కుటుంబాన్ని కాపాడు" అని వేడుకున్నాడు. మరుసటి రోజు

విచిత్రంగా, ఆ ఆవు దెబ్బ తగ్గి మామూలుగా నడవసాగింది. రామన్న తన తప్పును ఒప్పుకున్నా పెద్దాయన కరుణించారు. కపటేశ్వరుడు రామన్న భయాన్ని అర్థం చేసుకుని, ఆ అబద్ధం వల్ల వాడికి ఏ ఇబ్బంది రాకుండా కాపాడాడు.

రంగడి తీరు వేరు. వాడికి అబద్ధం చెప్పడం ఒక వేడుక. ప్రతి చిన్న విషయానికీ పక్కవారిని మోసం చేస్తూ కాలం గడిపేవాడు. ఒకరోజు రంగడి ఇంట్లో దొంగలు పడ్డారు. వాడు గట్టిగా "దొంగలు.. దొంగలు.. సాయం చేయండి" అని కేకలు వేశాడు. కానీ ఊరి జనం అంతా "వీడు ఎప్పుడూ అబద్ధాలే కదా చెబుతాడు, ఇప్పుడు కూడా మనల్ని మోసం చేయడానికే పిలుస్తున్నాడు" అని ఒక్కరూ వెళ్ళలేదు. వాడు చెప్పిన వేల అబద్ధాలే వాడి వీపు మీద కపటేశ్వరుడి కొరడా దెబ్బల్లా పడ్డాయి. ఆ దెబ్బల వల్ల వాడు సర్వస్వం కోల్పోయాడు, ఊరిలో నమ్మకాన్ని కూడా పోగొట్టుకున్నాడు.

ఈ ప్రపంచం పరమశివుడి మాయా విలాసం. ఈ మాయలో అబద్ధం కూడా ఒక భాగమే. కానీ ఆ అబద్ధం ఎవరికీ కీడు చేయకూడదని, మనిషిని సన్మార్గంలో నడిపించాలని ఉద్భవించిన దేవుడే ఈ **కపటేశ్వరుడు**. ఆయన శాంతమూర్తి, కానీ అన్యాయంగా అబద్ధాలు చెప్పేవారిని తన అదృశ్య కొరడాతో దారిలోకి తెస్తాడు.

మనం ప్రతిరోజూ ఉదయాన్నే నిద్రలేవగానే "కపటేశ్వరా! ఈరోజు నా నోటి నుండి అబద్ధం వచ్చే పరిస్థితి నాకు తీసుకురాకు" అని ఒక్కసారి దండం పెట్టుకోవాలి. అలా వేడుకుంటే, ఆ రోజంతా మనకు ఏ ఇబ్బంది రాకుండా, మనం అబద్ధం చెప్పాల్సిన అవసరమే లేని స్వచ్ఛమైన జీవితాన్ని ఆ దేవుడు మనకు ప్రసాదిస్తాడు. కపటేశ్వరుని అనుగ్రహం ఉంటే, మనిషి అబద్ధాల ఊబిలో చిక్కుకోకుండా గౌరవంగా జీవించగలడు.

క్రోధేశ్వరుడు

ఆవేశాన్ని శక్తిగా మార్చే దైవ రహస్యం

ఈ అనంతమైన సృష్టిలో మానవ శరీరానికి ఉన్న ప్రతి అనుభూతి, ప్రతి భావం ఆ పరమేశ్వరుడి ప్రసాదమే. మనం నవ్వినా, ఏడ్చినా, ప్రేమించినా.. వాటన్నింటికీ మూలం ఆ విశ్వాన్ని పాలించే పరమాత్ముడే. లోకంలో మనం జీవించాలన్నా, అన్యాయాన్ని ఎదురించాలన్నా మనకు ఒక శక్తి కావాలి. ఆ శక్తే ' క్రోధం' లేదా 'కోపం'. ఈ భావానికి అధిపతి, మన లోపల ఉండి ఆవేశాన్ని రగిలించే రూపమే **క్రోధేశ్వరుడు.** కష్ట సమయాల్లో పనులు పూర్తి చేయడానికి, మన ఉనికిని కాపాడుకోవడానికి ఆయన మనకు ఈ భావాన్ని వరంగా ఇచ్చాడు.

క్రోధేశ్వరుడు మనకు ఒక కన్న తండ్రి వంటివాడు. ఒక తండ్రి తన బిడ్డకు ఆయుధాన్ని ఇచ్చేది తనని తాను రక్షించుకోవడానికే కానీ, తనని తాను గాయపరుచుకోవడానికి కాదు. అలాగే, క్రోధేశ్వరుడు మనకు క్రోధం అనే ఆయుధాన్ని ఇస్తాడు. ఆ క్రోధాన్ని మనం ఒక అన్యాయాన్ని ఎదిరించడానికి వాడితే అది మనకు శ్రీరామరక్ష అవుతుంది. కానీ, అదే ఆవేశాన్ని అదుపు లేకుండా వాడితే అది మనల్నే ఇబ్బందుల్లోకి నెట్టివేస్తుంది.

క్రోధం అనేది ఒక అద్భుతమైన శక్తి. ఇది అచ్చం అణుశక్తి లాంటిది. అణుశక్తిని సరైన పద్ధతిలో ఉపయోగిస్తే అది చీకటిని పోగొట్టి వెలుగును ఇచ్చే శక్తిగా మారుతుంది. కానీ, అదే శక్తిని అదుపు తప్పి వాడితే సర్వనాశనం చేసే బాంబులా మారి మనల్ని, మన చుట్టూ ఉన్నవారిని దహించివేస్తుంది. మనలో కలిగే ఆవేశం మనల్ని ఒక లక్ష్యం వైపు నడిపించే ఇంధనం కావాలి కానీ, మనల్ని పతనం చేసే మంట కాకూడదు. కోపం హద్దు దాటితే అది భయం, ఆందోళన వంటి కష్టాల్లోకి నెట్టివేస్తుంది.

అనగనగా ఒక గ్రామంలో ఒక చిన్న బాలుడు ఉండేవాడు. అతనికి దేనికైనా త్వరగా కోపం వచ్చేది. ఆ కోపంలో అతను ఇతరులను దూషించేవాడు, వస్తువులను పాడుచేసేవాడు. ఒకరోజు ఆ బాలుడు ఒక వృద్ధ సాధువు దగ్గరకు వెళ్లి, "స్వామీ! నాలోని ఈ కోపం నన్ను చాలా ఇబ్బంది పెడుతోంది, దీనిని ఎలా వదిలించుకోవాలి?" అని అడిగాడు. అప్పుడు ఆ సాధువు ఇలా అన్నాడు: "నాయనా, నీ లోపల ఉన్నది క్రోధేశ్వరుడి అంశ. అది ఒక నిప్పుకణిక లాంటిది. ఆ నిప్పుతో నువ్వు చీకటిలో దీపం వెలిగించుకోవచ్చు లేదా నీ ఇంటినే తగలబెట్టుకోవచ్చు. నీకు కోపం వచ్చినప్పుడు, 'ఈ కోపం నా రక్షణ కోసమా? లేక నా అహంకారం కోసమా?' అని ఒక్క క్షణం నిన్ను నువ్వు ప్రశ్నించుకో. అన్యాయం జరిగినప్పుడు వచ్చే కోపం ఒక ధర్మం, స్వార్థం కోసం వచ్చే కోపం

ఒక పాపం." ఆ మాటలతో బాలుడికి జ్ఞానోదయం కలిగింది. అప్పటి నుండి అతను తన ఆవేశాన్ని చదువులో పట్టుదలగా మార్చుకున్నాడు. ఆటల్లో ఓడిపోయినప్పుడు కోపగించుకోకుండా, గెలవాలనే పట్టుదలగా మార్చుకుని గొప్ప విజేత అయ్యాడు.

కాబట్టి, మనం ప్రతిరోజూ క్రోధేశ్వరుడిని ఇలా ప్రార్థించాలి: "ఓ పరమేశ్వరా! క్రోధేశ్వరుడి రూపంలో నాలో ఉన్న తండ్రీ! నాకు ధైర్యాన్ని ఇచ్చే ఆవేశాన్ని ప్రసాదించు. నా కోపం ఇతరులకు మేలు చేసేలా, అన్యాయాన్ని ఎదిరించేలా ఉండాలి. నా భావోద్వేగాలు నా అదుపులో ఉండేలా దీవించు. ఆవేశం నన్ను దహించకుండా, నా విజయానికి వెలుగును ఇచ్చే శక్తిగా మార్చు."

అతిగా ఆవేశపడకుండా, నిలకడగా ఉంటూ, క్రోధాన్ని ఒక పట్టుదలగా మార్చుకోవడమే ఆ దైవానికి మనం ఇచ్చే నిజమైన గౌరవం.

లోభేశ్వరుడు

పొదుపులో మితం - జీవితంలో హితం

ఈ సృష్టిలో ప్రతి ప్రాణికి తనను తాను రక్షించుకోవాలనే సహజమైన కోరిక ఉంటుంది. రేపటి కోసం ఆహారాన్ని నిలవ ఉంచుకోవాలి, కష్టకాలంలో వాడుకోవడానికి ధనాన్ని భద్రపరుచుకోవాలి అనే ఆలోచనను మనలో రగిలించే దైవమే **లోభేశ్వరుడు**. పరమేశ్వరుడు ఈ లోభాన్ని మనకు ఒక వరంగా ఇచ్చాడు. ఎందుకంటే, ఏదీ దాచుకోకపోతే మనిషి రేపటి గురించి భయపడతాడు. లోభేశ్వరుడి అనుగ్రహం వల్లనే మనం భవిష్యత్తు కోసం పొదుపు చేయడం నేర్చుకుంటాము.

మనం ఈ భూమి మీద కేవలం కొన్నాళ్ల పాటు ఉండే అతిథులం మాత్రమే. మనం ఇక్కడికి వచ్చినప్పుడు ఏమీ తీసుకురాలేదు, వెళ్లేటప్పుడు ఏమీ తీసుకెళ్లలేము. మన జీవిత యాత్రకు ఎంత అవసరమో అంత మాత్రమే మనం కలిగి ఉండాలి. ఒక తోటమాలి చెట్టుకు అవసరమైనంత నీరు మాత్రమే పోయాలి, అదే అమితంగా పోస్తే ఆ చెట్టు వేర్లు కుళ్లిపోతాయి. అలాగే, లోభేశ్వరుడు మనకు ఈ పొదుపు చేసే శక్తిని ఇచ్చింది మన మనుగడ కోసమే. కానీ, మన అవసరాలకు మించి సంపదను పోగు చేయడం వల్ల లోకంలోని వనరులు ఇతరులకు అందకుండా

పోతాయి. అపరిమితమైన నిల్వ అనేది సమాజానికి ఒక భారంగా మారుతుంది.

సంపదను అతిగా మూటగట్టడం వల్ల మన తర్వాతి తరాల వారికి మనం మేలు చేయడం కంటే కీడు చేసే అవకాశమే ఎక్కువ. కష్టపడకుండానే అన్నీ సిద్ధంగా ఉంటే, మన బిడ్డలు సోమరిపోతులుగా మారతారు. ఏ పనీ చేయకుండా కేవలం ఉన్నదానిని తింటూ కూర్చుంటే, వారి శరీరం కొవ్వు పట్టి రోగగ్రస్థం అవుతుంది. అలాగే, మెదడుకు సరైన శ్రమ లేకపోతే అది చెడు ఆలోచనలకు నిలయంగా మారుతుంది. అందుకే ప్రతి ఒక్కరూ తమ శారీరక మరియు మానసిక శక్తులను నిరంతరం ఉపయోగిస్తూ ఉండాలి. మన శక్తిని మనం ఖర్చు చేయకపోతే, ఆ శక్తి మనల్నే దహించివేస్తుంది.

పూర్వం ఒక ఊరిలో ఒక ధనవంతుడు ఉండేవాడు. అతను లోభేశ్వరుడిని తప్పుగా అర్థం చేసుకుని, తన దగ్గర ఉన్న ప్రతి వస్తువును దాచిపెడుతూ, ఎవరికీ ఉపయోగపడకుండా చేశాడు. తన బిడ్డలకు కూడా ఏ పని నేర్పకుండా, అంతా తానే ఇస్తానని చెప్పి వారిని బద్ధకస్తులుగా మార్చాడు. అతని మరణం తర్వాత, అతని బిడ్డలకు ఏ పని చేయాలన్నా కష్టమనిపించింది. ఆ సంపద ఉన్నంత కాలం విలాసాలకు అలవాటు పడి, చివరకు దారిద్ర్యంలో

చిక్కుకున్నారు. అప్పుడు ఆ ఊరి పెద్ద ఇలా చెప్పాడు: "నాయనా! నిల్వ ఉన్న నీరు కుళ్లిపోతుంది, కానీ ప్రవహించే ఏరు ఎప్పుడూ స్వచ్ఛంగా ఉంటుంది. మన సంపద మరియు శ్రమ కూడా అలాగే ఉండాలి. ఎంత అవసరమో అంత దాచుకుని, మిగిలినది మన ఎదుగుదలకు, లోక కల్యాణానికి వాడుకోవాలి."

కాబట్టి, మనం లోభేశ్వరుడిని ఇలా ప్రార్థించాలి: "ఓ దైవమా! మాకు ఎంత అవసరమో అంత మాత్రమే దాచుకునే విచక్షణను ప్రసాదించు. 'అతి సర్వత్ర వర్జయేత్' అనే సూత్రం ప్రకారం, మాలోని అత్యాశను అదుపులో ఉంచు. మా శరీరం నిరంతరం శ్రమించేలా, మా మనస్సు ఎప్పుడూ మంచి ఆలోచనలతో నిండి ఉండేలా దీవించు. మా దగ్గర ఉన్న వనరులు మా తర్వాతి తరాలకు స్ఫూర్తిని ఇవ్వాలి తప్ప, వారిని సోమరిపోతులుగా మార్చకూడదు."

మితంగా పొదుపు చేస్తూ, మన శక్తిని సద్వినియోగం చేసుకోవడమే లోభేశ్వరుడి అసలైన అనుగ్రహం.

కృతజ్ఞతేశ్వరుడు

కృతజ్ఞత - భగవంతుడు ఇచ్చిన గొప్ప వరం

ఈ లోకంలో ప్రతి ఒక్కరూ మరొకరిపై ఆధారపడి బతుకుతున్నారు. మనం తినే ప్రతి మెతుకు వెనుక ఒకరి కష్టం ఉంది, మనం వేసుకునే బట్ట వెనుక ఒకరి శ్రమ ఉంది. మనం మరొకరిపై ఆధారపడి ఉన్నామని గుర్తించే భావమే కృతజ్ఞత. చాలామంది కృతజ్ఞత చూపడాన్ని ఒక తక్కువతనంగా లేదా బలహీనతగా భావిస్తారు. కానీ నిజానికి, ఎదుటివారి మేలును గుర్తుంచుకోవడం అనేది ఒక గొప్ప శక్తి. అది సాక్షాత్తూ ఆ పరమేశ్వరుడు మనకు ప్రసాదించిన ఒక దివ్యమైన వరం. ఈ గుణాన్ని మనలో మేల్కొలిపే దైవమే **కృతజ్ఞతేశ్వరుడు**. పరమేశ్వరుని అంశగా వెలసిన ఈ దేవుడు, మనలోని అహంకారాన్ని అణచివేసి, అందరినీ సమానంగా చూసే బుద్ధిని ప్రసాదిస్తాడు. ప్రతిరోజూ ఉదయాన్నే ఈ దైవాన్ని స్మరించుకోవడం వల్ల మన జీవితంలో శాంతి, సౌభాగ్యం కలుగుతాయి.

ఒక ఊరిలో ఒక ధనవంతుడైన షావుకారు ఉండేవాడు. ఆయనకు బోలెడంత ఆస్తి, పాడిపంటలు ఉండేవి. ఆయన దగ్గర వందలాది మంది కూలీలు రాత్రింబగళ్లు కష్టపడేవారు. అయితే, ఆ షావుకారుకు డబ్బు ఉందనే గర్వం తలకెక్కింది. "నేను జీతం

ఇస్తున్నాను కాబట్టే వీళ్లంతా బతుకుతున్నారు, నేనే వీరికి దైవాన్ని" అని అహంకారంతో పనివారిని నీచంగా చూసేవాడు. అప్పుడప్పుడు వారిని పరుష పదాలతో దూషించేవాడు. ఒకరోజు ఆ షావుకారు ఇంట్లో ఒక పెద్ద శుభకార్యం తలపెట్టారు. కానీ ఆయన పెడుతున్న ఇబ్బందులు భరించలేక, ఆ రోజు ఒక్క పనివాడు కూడా పనికి రాలేదు. షావుకారు దగ్గర మూటల కొద్దీ బంగారం ఉంది కానీ, ఆ పనులన్నీ చేయడానికి మనుషులు లేరు. వంట చేసేవారు లేక, పందిళ్లు వేసేవారు లేక ఆ కార్యం ఆగిపోయే స్థితికి వచ్చింది. అప్పుడు ఆయనకు కృతజ్ఞతేశ్వరుడు జ్ఞానోదయం కలిగించాడు. "నీ దగ్గర ఉన్న డబ్బు కేవలం కాగితం ముక్క మాత్రమే, నీ పనివారల శ్రమ లేనిదే నీవు ఏమీ చేయలేవు" అని గ్రహింపజేశాడు. షావుకారు వెంటనే తన తప్పు తెలుసుకుని, పనివారిని ఆదరించి గౌరవించాడు. అప్పుడు కానీ ఆ కార్యం సజావుగా సాగలేదు.

అదే ఊరిలో ఒక తెలివైన మేస్త్రీ ఉండేవాడు. ఒక మంచి యజమాని అతనికి తన దగ్గర చోటిచ్చి, అన్ని మెళకువలు నేర్పించి, గొప్ప పేరు వచ్చేలా చూశాడు. ఆ మేస్త్రీ చేసే పనులకు చుట్టుపక్కల ఊళ్లలో మంచి గుర్తింపు వచ్చింది. అయితే, క్రమంగా ఆ మేస్త్రీకి గర్వం పెరిగింది. "అంతా నా నైపుణ్యమే, ఈ యజమాని ప్రమేయం ఏముంది? నేనే లేకపోతే ఈయనకు తిండి కూడా దొరకదు" అని విర్రవీగి, యజమానిని అగౌరవపరిచి పని మధ్యలో వదిలేసి

వెళ్ళిపోయాడు. కానీ, బయటకు వెళ్ళాక అతనికి ఎక్కడా ఆదరణ లభించలేదు. "తనకు ఉపాధి కల్పించిన యజమానికే ద్రోహం చేసిన వాడు మనకేం చేస్తాడు?" అని అందరూ అతనికి పని ఇవ్వడానికి నిరాకరించారు. ఆకలితో అలమటిస్తున్న సమయంలో అతనికి కృతజ్ఞతేశ్వరుని మహిమ అర్థమైంది. తనకు ఆశ్రయమిచ్చి, తనను ఈ స్థితికి తెచ్చిన యజమాని పట్ల కృతజ్ఞత లేకపోవడం వల్లే తన బతుకు అంధకారమైందని తెలుసుకున్నాడు. వెంటనే తిరిగి వెళ్లి యజమాని కాళ్లపై పడి క్షమించమని వేడుకున్నాడు.

చెట్టుకు వేర్లు ఎంత ముఖ్యమో, మనిషికి కృతజ్ఞత అంత ముఖ్యం. యజమాని తన కింద పనిచేసే వారిని గౌరవించి, వారి కష్టాన్ని గుర్తించాలి. అలాగే పనివారు తమకు అన్నం పెట్టే యజమాని పట్ల కృతజ్ఞతతో ఉండాలి. ఈ భావం ఉన్న చోటే సిరిసంపదలు ఉంటాయి. కృతజ్ఞతేశ్వరుడు అహంకారాన్ని శిక్షించి, వినయంతో కూడిన కృతజ్ఞతను రక్షిస్తాడు. ప్రతిరోజూ మనం ఈ దైవాన్ని ప్రార్థిస్తూ, మన ఎదుగుదలకు తోడ్పడిన ప్రతి ఒక్కరిని తలచుకుందాం.